

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/21895 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 12 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

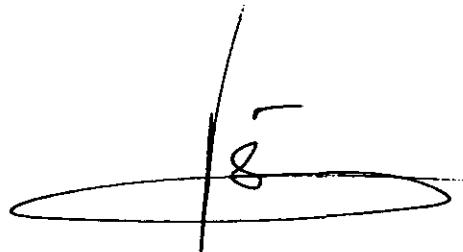
w.g. Peute
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 mei 2007

391

Verzonden: **25 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/21895

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Beninse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. H. Postma, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door N.A.P. Trommelen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 14 augustus 2002 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 19 april 2004 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepsschrift van 13 mei 2005, aangevuld bij brief van 15 juni 2005 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 18 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft op 14 augustus 2002 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Eiser heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij uit Benin is gevlucht, omdat hij ervan wordt verdacht het kind van het dorpshoofd te hebben verkocht, waarna het kind is gedood. Het dorpshoofd heeft daarom

bepaald dat eiser ook moet worden gedood. Met de hulp van een bewaker kon eiser ontsnappen. De bewaker is vervolgens gedood.

2.2. In zijn voornemen van 4 juli 2003 heeft verweerder te kennen gegeven dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Bij besluit van 20 oktober 2003 heeft verweerder volgens de aanvraag van eiser afgewezen.

2.3. Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

2.4. Bij brief van 9 augustus 2004 heeft verweerder toegezegd het besluit van 20 oktober 2003 in te trekken. Daarop heeft eiser zijn beroep ingetrokken.

2.5. In zijn voornemen van 22 februari 2005 heeft verweerder opnieuw kenbaar gemaakt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel.

2.6. Bij zienswijze van 22 maart 2005 heeft eiser hiertegen aangevoerd dat verweerder er ten onrechte van uit gaat dat eiser de bescherming van de (hogere) autoriteiten kan inroepen tegen het dorpshoofd. Verweerder miskent hierbij dat het dorpshoofd tot de autoriteiten behoort, zodat van bescherming van de autoriteiten geen sprake kan zijn. Bovendien blijkt uit het Country Report on Human Rights Practices van het U.S. Department of State van 28 februari 2005, verder te noemen het Country Report, dat de politie in Benin nalatig is als het gaat om handelingen in het kader van waakzaamheid en gerechtigheid. Het is mede daarom aannemelijk dat eiser geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten.

Bij terugkeer naar Benin vreest eiser dat hij opnieuw in de handen van het dorpshoofd zal vallen en alsnog zal worden gedood, dan wel aan een onmenselijke en vernederende behandeling zal worden onderworpen. Voorts beroept eiser zich op het traumatabeleid, nu eiser als gevolg van de traumatische gebeurtenissen in Benin psychische klachten heeft.

2.7. In het bestreden besluit heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Daarbij heeft verweerder overwogen dat de stelling van eiser dat de politie niet of nauwelijks optreedt tegen burgergeweld en eiser hiertegen niet kan worden beschermd door de autoriteiten, niet kan worden gevolgd. Eiser heeft geen enkele poging ondernomen om de bescherming van de (hogere) autoriteiten in te roepen, zodat niet is gebleken dat de (hogere) autoriteiten deze bescherming niet kunnen of willen bieden. De verwijzing naar het rapport van het U.S. Department of State van 28 februari 2005 maakt dit niet anders. Hierdoor heeft eiser tevens niet aannemelijk gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Voorts vallen de door eiser gestelde problemen niet te herleiden tot een van de in paragraaf C1/4 opgesomde gebeurtenissen van het traumatabeleid. Er is daarom niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

2.8. In beroep heeft eiser aangevoerd dat verweerder weigert te onderkennen dat het dorpshoofd, waarvoor eiser is gevlucht, tot de autoriteiten van Benin behoort. Hetgeen eiser hieromtrent in de zienswijze heeft aangevoerd heeft verweerder onvoldoende bij het bestreden besluit betrokken. Nu de vervolging uitgaat van de autoriteiten kan van eiser in redelijkheid niet worden gevergd om bij diezelfde autoriteiten bescherming te vragen. Het zou bij voorbaat zinloos zijn geweest wanneer eiser de bescherming zou inroepen tegenover het dorpshoofd. Voorts heeft eiser in zijn zienswijze niets gesteld over burgergeweld, terwijl verweerder heeft overwogen dat de stellingen van eiser omtrent de bescherming van de

autoriteiten tegen burgergeweld niet kunnen worden gevolgd. Nu een algemeen ambtsbericht ontbreekt rust op verweerder een zwaardere motiveringsplicht. Uit het door eiser aangehaalde rapport van de U.S. Department of State blijkt dat de politie niet goed functioneert. Dit is de enige objectieve bron waaruit kan worden geput.

Verweerder heeft niet onderbouwd waarom de door eiser gestelde problemen niet zijn te herleiden tot één van de gronden van het traumatabeleid. In de zienswijze kondigde eiser medische informatie aan, maar verweerder heeft deze informatie niet afgewacht en een besluit genomen zonder daarbij de medische informatie te betrekken.

2.9. Bij brief van 7 december 2006 heeft eiser een verklaring van drs. J.H. Bos, GZ-psycholoog i.o. overgelegd. Hierin wordt geconcludeerd dat eiser het moeilijk vindt om te vertellen over de gebeurtenissen in Benin. De klachten van eiser zoals concentratieproblemen, piekeren en hoofdpijn lijken goed te verklaren te zijn door een posttraumatische stressstoornis.

Beoordeling van het beroep

2.10. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c (c en d) Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; of
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.11. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.12. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Benin zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.13. De rechtbank stelt vast dat verweerder het asielrelaas van eiser niet in twijfel trekt, zodat hiervan uitgegaan dient te worden.

2.14. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser geen vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag, nu geen sprake

is van gegronde vrees voor vervolging wegens godsdienstige of politieke overtuiging of nationaliteit, dan wel het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep. Niet gebleken is dat de problemen die eiser heeft ondervonden zijn terug te voeren op één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag

2.15. Eiser heeft gesteld dat hij de bescherming van de autoriteiten niet heeft ingeroepen, omdat de vervolging volgens hem uitgaat van het dorpshoofd en het dorpshoofd als autoriteit moeten worden aangemerkt. De rechtbank volgt eiser niet in deze stelling. Gelet op de uitspraak van de ABRs van 19 juli 2002 (LJN AE7630) mag van een vreemdeling worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen, tenzij aannemelijk is gemaakt dat dit voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. Indien dit laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming van de autoriteiten aannemelijk maken dat de autoriteiten van het land van herkomst niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt noch uit het relaas van eiser, noch uit het Country Report dat het bij voorbaat zinloos zal zijn om bescherming te vragen bij (hogere) instanties. Het enkele feit dat het dorpshoofd onderdeel uitmaakt van de autoriteiten, zoals door eiser is aangevoerd, is onvoldoende om zulks aan te nemen. Nu eiser niet heeft geprobeerd om de bescherming van (hogere) autoriteiten in te roepen, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de (hogere) autoriteiten deze bescherming niet kunnen of willen bieden. Dat eiser niet weet wie een hogere autoriteit is dan het dorpshoofd doet hieraan niet af, temeer niet nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er geen hogere autoriteiten in Benin zijn.

2.16. Gelet op het bovenstaande heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.17. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.18. Ten aanzien van het beroep van eiser op het traumatabeleid als bedoeld in paragraaf C1/4.4.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) overweegt de rechtbank het volgende. Eiser heeft eerst in de zienswijze van 22 maart 2005 kenbaar gemaakt dat hij de gebeurtenissen in Benin als traumatiserend heeft ervaren. In de beroepsprocedure heeft hij deze stelling onderbouwd met een verklaring van GGZ-psycholoog. Uit deze verklaring blijkt dat sprake lijkt te zijn van een posttraumatische stress-stoornis en voorts dat eiser het erg moeilijk vindt om hierover te vertellen. Ter zitting heeft eiser gesteld dat hij is mishandeld toen hij door het dorpshoofd werd vastgehouden. Ook heeft hij gehoord hoe een ander werd mishandeld. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat niet van hem kon worden gevergd dat hij eerder, in het bijzonder ten tijde van het nader gehoor, op enigerlei wijze -hoe summier ook- gewag maakte van de gestelde feiten en zijn onvermogen om daarover nader te verklaren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook terecht deze feiten, voor zover toen bekend, buiten beschouwing gelaten bij het bestreden besluit. De rechtbank ziet evenmin aanleiding om deze feiten bij de beoordeling van het bestreden besluit te betrekken.

2.19. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

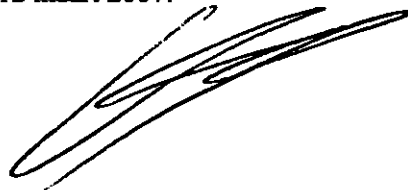
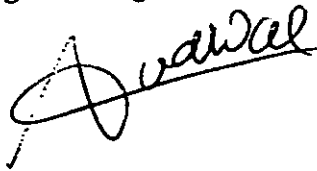
2.20. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.21. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 12 maart 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **12 MRT 2007**

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Per post en per fax: 070 - 3651380
Aantal pagina's (incl. producties): 10

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
C 2174 10 APR 2007	
ZAAKNR.	02538
AAN: V1	
BEHANDELD: DD:	PAR:

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 05 / 21895

Datum: 10 april 2007
Inzake:
Nationaliteit Beninse
Geboortedatum:
IND dossiernummer: 0208.14.8074

Hoogedelgestreng college,

De heer , hierna te noemen appellant, van Beninse nationaliteit, momenteel verblijvende in het AZC te Burgum, ten deze woonplaats kiezende te 9701 BA Groningen, postbus 1010, op het kantoor van mr. H. Postma, die verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant tot het instellen van dit hoger beroep en die als zijn advocaat zal optreden met het recht van vervanging, heeft op 14 augustus 2002 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft voornoemde aanvraag bij beschikking van 19 april 2005 afgewezen. Inmiddels is de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie vervangen door de Staatssecretaris van Justitie, die hierna als verweerder zal worden aangeduid. Op 13 mei 2005 is namens appellant een beroepschrift ingediend. Bij brieven van 15 juni 2005 en 7 december 2006 werd het beroep met gronden onderbouwd. Het beroep is ter zitting van 18 december 2006 behandeld. Bij uitspraak van 12 maart 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaard (productie 1). Tegen deze uitspraak keert zich dit appèlschrift.

Het appèlschrift berust op de navolgende grieven. Bij de grieven wordt de overweging geciteerd waar de betreffende grief zich tegen richt.

Grief 1: de rechtbank heeft bij de toetsing van het – geloofwaardig bevonden – asielrelaas aan het Vluchtelingenverdrag en aan artikel 3 EVRM ten onrechte de bewijslast eenzijdig bij

appellant gelegd en daarbij miskend dat op verweerder een zwaardere motiveringsplicht rust nu een algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de (mensenrechten)situatie in Benin ontbreekt.

Rechtsoverweging (r.o.) 2.15 luidt als volgt: *'Eiser heeft gesteld dat hij de bescherming van de autoriteiten niet heeft ingeroepen, omdat de vervolging volgens hem uitgaat van het dorpshoofd en het dorpshoofd als autoriteit moet worden aangemerkt. De rechtbank volgt eiser niet in deze stelling. (...) Naar het oordeel van de rechtbank blijkt noch uit het relaas van eiser, noch uit het Country Report dat het bij voorbaat zinloos zal zijn om bescherming te vragen bij (hogere) instanties. Het enkele feit dat het dorpshoofd onderdeel uitmaakt van de autoriteiten, zoals door eiser is aangevoerd, is onvoldoende om zulks aan te nemen. Nu eiser niet heeft geprobeerd om de bescherming van (hogere) autoriteiten in te roepen, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de (hogere) autoriteiten deze bescherming niet kunnen of willen bieden. Dat eiser niet weet wie een hogere autoriteit is dan het dorpshoofd doet hieraan niet af, temeer niet nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er geen hogere autoriteiten in Benin zijn.'*

Toelichting

De rechtbank legt de lat te hoog door te overwegen dat moet *blijken* dat het bij voorbaat zinloos voor appellant zal zijn om bescherming te vragen bij (hogere) instanties. De rechtbank heeft hiermee miskend dat zulks niet hoeft te *blijken* doch dat appellant *aannemelijk* moet maken dat bescherming vragen aan de (hogere) autoriteiten in Benin tegen de daden van het dorpshoofd op voorhand zinloos is. Nu vast staat dat het dorpshoofd deel uitmaakt van de autoriteiten in Benin en appellant in de zienswijze, in de gronden van het beroep en ter zitting (zie productie 2) heeft gewezen op informatie uit het Country Report van het U.S. Department of State, waaruit blijkt dat de politie in Benin slecht getraind en ineffectief is, in het bijzonder in haar falen om *mob justice* (volksjustitie) te voorkomen of daartegen op te treden, heeft appellant aannemelijk gemaakt dat het vragen van bescherming in Benin op voorhand zinloos is althans lijkt te zijn. In combinatie met de verzwaarde onderzoeksplicht van verweerder had de rechtbank niet mogen oordelen dat niet is gebleken dat de (hogere) autoriteiten deze bescherming niet kunnen of willen bieden.

Grief 2: de rechtbank geeft ten onrechte geen blijk van het feit dat zij de inhoud van de overgelegde brieven van respectievelijk de arts van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) van 23 maart 2005 en de GZ-psycholoog en de klinisch psycholoog/psychotherapeut, verbonden aan de GGZ Friesland-Noord, van 13 februari 2006 heeft betrokken bij haar oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat niet van hem kon worden gevergd dat hij eerder op enigerlei wijze gewag maakte van de ter zitting gestelde mishandelingen en zijn onvermogen om daarover nader te verklaren.

De rechtbank overweegt in r.o. 2.18 het volgende: *'(...) Eiser heeft eerst in de zienswijze van 22 maart 2005 kenbaar gemaakt dat hij de gebeurtenissen in Benin als traumatiserend heeft ervaren. In de beroepsprocedure heeft hij deze stelling onderbouwd met een verklaring van een GGZ-psycholoog. Uit deze verklaring blijkt dat sprake lijkt te zijn van een posttraumatische stress-stoornis en voorts dat eiser het erg moeilijk vindt om hierover te vertellen. Ter zitting heeft eiser gesteld dat hij is mishandeld toen hij door het dorpshoofd werd vastgehouden. Ook heeft hij gehoord hoe een ander werd mishandeld. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat niet van hem kon worden gevergd dat hij eerder, in het bijzonder ten tijde van het nader gehoor, op enigerlei wijze – hoe summier ook – gewag maakte van de gestelde feiten en zijn onvermogen om daarover nader te verklaren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook terecht deze feiten, voor zover toen bekend, buiten beschouwing gelaten bij het bestreden besluit. De rechtbank ziet evenmin aanleiding om deze bij de beoordeling van het bestreden besluit te betrekken.'*

Toelichting

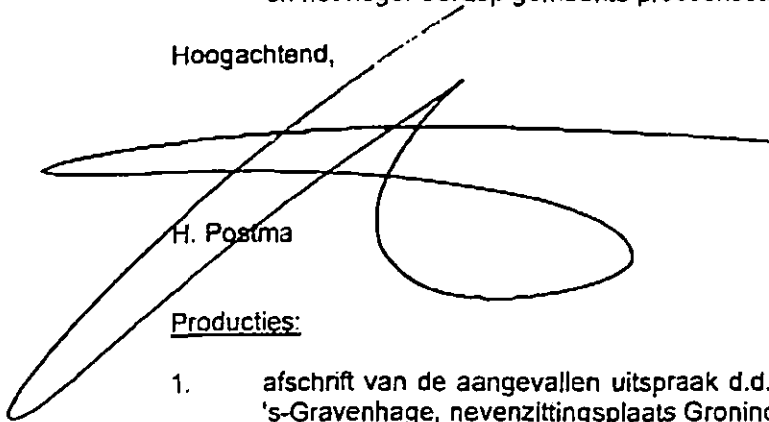

De brieven van de arts van de MOA en van de GGZ bouwen voort op de eerder ingenomen stelling dat appellant getraumatiseerd is en nachtmerries heeft. Uit beide brieven blijkt van het onvermogen van appellant om te verklaren over de gebeurtenissen die hebben geleid tot diens trauma. Relevant is voorts dat niet is gesteld, noch is gebleken dat de goede procesorde zich ertegen verzette om de brieven mee te nemen in de beoordeling, zodat de rechtbank deze bij haar oordeel had dienen te betrekken. Dit klemmt te meer nu verweerder bij de besluitvorming niet heeft willen wachten op de in de zienswijze aangekondigde medische informatie. Uit deze Informatie, neergelegd in de brief van de MOA-arts van 23 maart 2005 en waarvan een afschrift naar verweerder werd verzonden op 20 april 2005, blijkt reeds dat appellant over hetgeen hij heeft meegemaakt niet kon praten. Nu beide genoemde brieven duidelijkheid scheppen over hetgeen appellant ter zitting heeft gesteld, had de rechtbank zich daarover dienen uit te spreken. De rechtbank had dan ook niet (zondermeer) kunnen overwegen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat van hem niet kon worden verlangd dat hij eerder op enigerlei wijze gewag maakte van de ter zitting gestelde feiten (lees: mishandelingen) en zijn onvermogen om daarover nader te verklaren.

Mitsdien verzoekt appellant U zijn hoger beroep gegrond te verklaren en op grond van de aangevoerde grieven:

- I de uitspraak d.d. 12 maart 2007 van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer, reg. nr. Awb 05 / 21895, geheel of gedeeltelijk te vernietigen;
- II het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
- III de beschikking d.d. 19 april 2005, IND dossiernummer 0208.14.8074 te vernietigen;
- IV verweerder te veroordelen in de door appellant in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep gemaakte proceskosten.

Hoogachtend,

H. Postma

Producties:

1. afschrift van de aangevallen uitspraak d.d. 12 maart 2007 van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer, reg. nr. Awb 05 / 21895;
2. afschrift van de pleitnota.

Afschrift dezes wordt per gelijke post verzonden naar verweerder.